

Sygn. akt **II AKa 58/20**

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2020 r.

4. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5. Przewodniczący: SSA Maciej Żelazowski

6. Sędziowie: SA Janusz Jaromin

7. SA Stanisław Stankiewicz (spr.)

8. Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

9. przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Koszalinie Krzysztofa Stopy

10. po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2020 r. sprawy

11. A. W. (1)

12. oskarżonej z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

13. na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonej

14. od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

15. z dnia 10 stycznia 2020 r. sygn. akt II K 24/17

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonej A. W. (1) przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Koszalinie.

SSA Janusz Jaromin SSA Maciej Żelazowski SSA Stanisław Stankiewicz

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 58/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 10 stycznia 2020 r. sygn. akt II K 24/17</p>	
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>	
<p>1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Prokurator zaskarżył powyższy wyrok w całości - na korzyść oskarżonej A. W. (1) - i na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucił: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na uznanie A. W. (1) za winną popełnienia zarzucanego jej przestępstwa, podczas gdy wnikliwa ocena materiału dowodowego oraz ich prawidłowa ocena, uwzględniająca wskazania wiedzy, doświadczenia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

życiowego, zasady logicznego rozumowania prowadzi do wniosków przeciwnych.

Obrońca oskarżonej zaskarżył wydany wyrok w całości i na podstawie art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie obrazę art. 2 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, w szczególności poprzez odmówienie wiarygodności części wyjaśnień oskarżonej, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena tego dowodu prowadzi do wniosku, że wyjaśnienia oskarżonej są jednoznaczne, konsekwentne i znajdują oparcie w dokumentach będących dowodem w sprawie, a tym samym wyjaśnienia oskarżonej winny zostać uznane za wiarygodny dowód w sprawie;

2) obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie obrazę art. 2 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, w szczególności poprzez niewłaściwą i niepełną analizę dokumentów, z których przeprowadzono dowód i przyjęcie, że wynika z nich zamiar oskarżonej przejęcia kwot znajdujących się na kontach syna, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena dokumentacji bankowej oraz udokumentowanych wydatków czynionych przez oskarżoną przeczą ustaleniom Sądu;

3) błędy w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy, mające wpływ na treść wyroku, będące skutkiem wskazanych wyżej naruszeń prawa procesowego, a polegające na:

- nieprawidłowym przyjęciu istnienia zamiaru w postaci

zamiaru
bezpośredniego,
jakim kierowała się
oskarżona
dokonując czynności
bankowych w
sytuacji, gdy sam
przebieg operacji
bankowej, sposób
jej przeprowadzenia
i dalsze czynności
oskarżonej wskazują
na brak zamiaru
popelnienia
przestępstwa,

- nieprawidłowym
przyjęciu, iż
oskarżona
spowodowała
szkodę majątkową i
pokrzywdziła D. M.
(1) w sytuacji, gdy
z analizy materiału
dowodowego sprawy
wynika, że nie
powstała szkoda, a
D. M. (1) nie została
pokrzywdzona,

- nieprawidłowej
ocenie stopnia
społecznej
szkodliwości czynu,
w tym zwłaszcza w
zakresie
wyrządzonej szkody
(która nie powstała),
okoliczności
popelnienia czynu i
motywacji
oskarżonej;

4) naruszenie prawa
materialnego, tj. art.
286 § 1 k.k., art.
294 § 1 k.k. oraz
art. 922 k.c., art. 924
k.c., art. 925 k.c.,
art. 1034 k.c., art.

	<p>1035 k.c., art. 1036 k.c., art. 1051 k.c., art. 199 k.c., art. 201 k.c. i art. 109 k.c. oraz art. 686 k.p.c. poprzez przyjęcie, że w świetle przywołanych przepisów kodeksu karnego, kodeksu cywilnego i kodeksu postępowania cywilnego i ustalonych przez Sąd Okręgowy okolicznościach faktycznych możliwe jest naruszenie norm prawa karnego w przywołanych wyżej przepisach poprzez wyrządzenie szkody, uzyskanie korzyści majątkowej kosztem innej osoby oraz działanie na szkodę innej osoby podczas, gdy działania oskarżonej sankcjonowane były przez przepisy materialne i procesowe prawa cywilnego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Wniesione przez Prokuratora Rejonowego w Koszalinie i obrońcę oskarżonej A. W. (1) apelacje okazały się zasadne przede wszystkim w takim</p>				

zakresie, w jakim wskazywały na konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. W szczególności podnoszone w apelacji obrońcy uchybienia procesowe (art. 438 pkt 2 k.p.k.), jakie były udziałem Sądu Okręgowego, a w tym przeprowadzenie dowolnej, nierespektującej zasady poprawnego myślenia, nie zaś statuowanej przepisem art. 7 k.p.k. zasady swobodnej (wszechstronnej) oceny dowodów, w powiązaniu z dostrzeżonymi przez sąd ad quem uchybieniami z art. 410 k.p.k. i art. 442 § 3 k.p.k. (art. 440 k.p.k.) skutkowały bowiem wydaniem przedwczesnego orzeczenia skazującego A. W. (1) za przestępstwo oszustwa, przy braku należytego wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy. Uchybienia te rzecz jasna pozwalają skutecznie

zakwestionować także i dotychczas poczynione ustalenia faktyczne (art. 438 pkt 3 k.p.k.) - trafnie akcentowane i podważane w apelacji oskarżyciela publicznego. Nie ulega bowiem wątpliwości, że poprawne ustalenie stanu faktycznego (w każdej sprawie) jest konsekwencją prawidłowej oceny wszystkich ujawnionych w toku procesu dowodów. Sąd Apelacyjny ograniczył jednocześnie rozpoznanie wniesionych środków odwoławczych jedynie do tych uchybień, które generalnie implikowały wydanie rozstrzygnięcia kasatoryjnego, gdyż odnoszenie się do pozostałych, szczegółowych argumentów zawartych w tychże apelacjach, a w tym zwłaszcza wskazujących na konieczność uniewinnienia oskarżonej A. W. (1), względnie postąpienia po myśli art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k., byłoby w tej sytuacji przedwczesne (art.

436 k.p.k.).
Konstatacja ta nie
przesądza rzecz
jasna o ostatecznym
(przyszłym)
kształcie
rozstrzygnięcia
przedmiotowej
sprawy karnej w
postępowaniu
ponownym.

Analiza płaszczyzny
jurydycznej
niniejszej sprawy
karnej, dokonana
przez tutejszy Sąd
Apelacyjny prowadzi
do nieodpartej
konstatacji, że
aktualnie nie jest
możliwe wydanie
orzeczenia
reformatoryjnego,
stąd niezbędne stało
się uchylenie
zaskarżonego
wyroku Sądu
Okręgowego wraz z
orzeczeniem
następczym –
przekazaniem
sprawy do
ponownego
rozpoznania Sądowi
Rejonowemu w
Koszalinie.
Mianowicie w
określonym,
niepowtarzalnym
układzie
procesowym, jaki
wytworzył się w
niniejszej sprawie
(uwarunkowaniach
faktycznych i
prawnych – o
czym niżej będzie
mowa), było to
jedyne racjonalne

postąpienie, albowiem bez ponowienia postępowania dowodowego oraz dokonania rzetelnej, wszechstronnej oceny całokształtu zebranych dowodów (w ich wzajemnym powiązaniu), w sposób odpowiadający standardowi przewidzianemu w art. 7 k.p.k., nie jest w ogóle możliwe wyjaśnienie występujących w sprawie wątpliwości i dokonanie prawdziwych ustaleń faktycznych, w sposób pozbawiony błędów natury logicznej i faktycznej, tudzież zgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, zaś w konsekwencji - wydanie trafnego i sprawiedliwego rozstrzygnięcia.

Nie będzie odkrywczym stwierdzenie, że w każdej sprawie, w której oskarżony i pokrzywdzony przedstawiają odmiennie przebieg zdarzeń, to właśnie na sądzie orzekającym spoczywa powinność dokonania racjonalnego

wyboru konkretnej wersji, co jednak musi być poprzedzone niezwykle wnikliwą i skrupulatną analizą wszystkich dowodów zarówno osobowych, jak i rzeczowych, przeprowadzoną w ich wzajemnym powiązaniu, w sposób wolny od uproszczeń, nie tylko z zachowaniem zasady obiektywizmu ale i poszanowaniem reguł logiki i doświadczenia życiowego. Dopiero bowiem wówczas możliwy jest rozsądny wybór jednej z wersji, poparty należyтым rzeczowym uzasadnieniem. Dlatego odrzucono wersję przeciwną. Naturalnie wybór wiarygodnych źródeł dowodowych jest przy tym przede wszystkim prerogatywą sądu stykającego się bezpośrednio z dowodami i odnoszącego wrażenia z przebiegu całości rozprawy głównej, zaś swobodna ocena dowodów ograniczona jest powinnością przedstawienia rozumowania, które

doprowadziło ten sąd do dokonanego wyboru. Jest to jednak niezbędne, dla ustrzeżenia się od dowolności, usuwającej ów wybór tak spod kontroli stron, jak i nadzoru instancyjnego. Sąd odwoławczy musi bowiem zweryfikować racjonalność rozumowania przedstawionego w zaskarżonym wyroku, a czyni to na podstawie argumentów przytoczonych w apelacji i w zasadzie wyłącznie w zakresie wyznaczonym tą skargą (z wyjątkami przewidzianymi w art. 435, art. 439 § 1, art. 440 i art. 455 k.p.k.).

W realiach przedmiotowej sprawy niewątpliwie trafny był zasadniczy zarzut afirmowany w apelacji obrońcy – obrazy przepisów postępowania – art. 7 k.p.k. (zarzut ten występuje też w uzasadnieniu apelacji prokuratora), która mogła mieć i de facto miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a wynikającej z niepełnej analizy

zebranego materiału dokumentarnego, m.in. prowadzonego postępowania spadkowego oraz wyjaśnień oskarżonej A. W. (1). Nota bene obie wniesione apelacje zasadnie wskazują na silne zakorzenienie rozpoznawanej sprawy karnej w złożonym stosunku cywilnoprawnym, który ukształtował się pomiędzy stronami.

Znamiennym jest, że w przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy stanął przed koniecznością samodzielnego, bądź też w oparciu o rozstrzygnięcia sądów cywilnych, ustalenia i rozważenia całokształtu stosunków cywilnoprawnych, które wynikły ze spadkobrania po R. W. (1), tak co do zasad stwierdzenia nabycia spadku po nim, rozliczeń długów spadkowych oraz zarządu rzeczą wspólną. Jest to o tyle istotne, że oskarżonej A. W. (1) zarzucono subsydiarnym aktem oskarżenia popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w

zw. z art. 294 § 1 k.k. i doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wypłatę z rachunków bankowych łącznie kwoty 322.431,49 zł na szkodę swojej wnuczki - D. M. (1). Co do zasady, przypisanie przestępstwa oszustwa sprawcy wymaga przecież bezspornego wykazania, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę, ale także to, że doprowadza w ten sposób ją (bądź osobę trzecią) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion. Niekorzystne rozporządzenie mieniem to wszelkie czynności zmierzające do pogorszenia sytuacji majątkowej pokrzywdzonego. Z kolei podstawą do dokonania oceny czy niekorzystne rozporządzenie mieniem rzeczywiście nastąpiło, jest

porównanie sytuacji
pokrzywdzonego
istniejącej przed
i po dokonaniu
rozporządzenia.

Mając na uwadze
powyższe względy
nie sposób odmówić
racji wniesionym
apelacjom, że
uzasadnione
wątpliwości - w
aktualnym stanie
sprawy - budzi
przypisanie
oskarżonej A. W.
(1) przestępstwa
oszustwa i to
wiernie w kształcie
nakreślonym w
wyroku, tj.
doprowadzenia do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem w łącznej
kwocie 322.431,49
zł na szkodę córki
zmarłego (wnuczki
oskarżonej) D. M.
(1). Sąd Okręgowy
ograniczył się tutaj
do wskazania, że:
oskarżona
przyznała, iż
dokonała przelewu
tych środków, A.
W. (1) dysponowała
pełnomocnictwem
ogólnym do
rachunków syna, ale
wygasa ono ze
śmiercią mocodawcy
i oskarżona miała
mieć tego
świadomość.
Jednocześnie,
zdaniem Sądu I
instancji, działania
takie miały na celu

zabezpieczenie jej interesów, chciała mieć dostęp do pieniędzy syna, które jak wynika z jej wyjaśnień traktowała jako własne (str. 7-8 uzasadnienia SO). Tymczasem prokurator trafnie akcentuje okoliczności wcześniejszej choroby R. W. (1), prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego, fakt wspólnego zamieszkiwania ww. z oskarżoną, co nie znalazło się w polu uwagi Sądu I instancji, a mogło mieć wpływ na dokonaną ocenę działania oskarżonej. Nadto A. W. (1) twierdziła, że wszelkie działanie jakie podejmowała w stosunku do majątku pozostawionego przez syna miały na celu jak najlepsze zabezpieczenie i zatroszczenie się o masę spadkową, aż do prawomocnego rozstrzygnięcia postępowania spadkowego, tj. aby nieruchomości popadły w zadłużenie i ruinę i aby spadek należny wnuczce – D. M. (1) nie został umniejszony.

Stanowisko Sądu Okręgowego nie uwzględnia należycie także i tej okoliczności, że jak wynika z materiału dowodowego oskarżona A. W. (1) przekazała wnuczce – D. M. (1) poliso- lokaty, w których została wskazana przez R. W. (1) jako osoba uposażona. Prokurator trafnie też sygnalizuje, że Sąd Okręgowy nie wyjaśnił i nie rozważył należycie, że oskarżona A. W. (1) była przekonana, iż może dysponować pieniędzmi zgromadzonymi na kontach syna, uznając, że działa zgodnie z jego wolą, co mogło mieć wpływ na nietrafność ustaleń co do przypisane jej odpowiedzialności za przestępstwo oszustwa na szkodę D. M. (1).

Prokurator nie bez racji podnosi, że oszustwem jest każda czynność o charakterze dyspozycji majątkowej odnosząca się do ogółu praw majątkowych, ale i zobowiązań kształtujących sytuację majątkową, która skutkuje

ogólnym pogorszeniem sytuacji majątkowej pokrzywdzonego, w tym i szans na zaspokojenie roszczeń w przyszłości. W nawiązaniu to tej kwestii wypada zauważyć, że niekwestionowana jest przecież okoliczność, że pomiędzy stronami nie doszło jeszcze do działu spadku. Oznacza to, że zgodnie z art. 1034 § 1 k.c. spadkobiercy ponoszą aktualnie solidarną odpowiedzialność za długi spadkowe. Jeżeli jeden ze spadkobierców spełnił świadczenie, może on żądać zwrotu od pozostałych spadkobierców w częściach, które odpowiadają wielkości ich udziałów. Do wspólności majątku spadkowego stosuje się odpowiednio przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych, z zachowaniem przepisów tytułu VIII księgi czwartej k.c. (art. 1035 k.c.). Taki stan prawny miejsce tak obecnie, jak i wtedy, gdy oskarżona miała

podejmować
działania objęte
oskarżeniem,
albowiem
prawomocne
postanowienie o
stwierdzeniu
nabycia spadku
postanowienie o
nabyciu spadku
wywołuje skutki od
początku (wstecz
- ex tunc).
Zgodnie z treścią
art. 922 § 1 k.c.
prawa i obowiązki
majątkowe zmarłego
przechodzą z chwilą
jego śmierci na
podstawie ustawy
lub rozporządzenia
mortis causa
(testamentu) na
jedną lub kilka
osób. Polski system
prawny nie
dopuszcza spadków
wakujących lub
bezdziejicznych, a
w braku ustalenia
tożsamości
spadkobiercy spadek
uważa się za
nie objęty. W
postępowaniu o
stwierdzenie
nabycia spadku
sąd bada zarówno
tytuł powołania do
spadku, jak i
przesłanki
materialno-prawne
sukcesji, a dopiero w
jego wyniku ustala
krąg rzeczywistych
spadkobierców.
Postanowienie sądu
o stwierdzeniu
nabycia spadku
i zarejestrowanie

aktu poświadczenia dziedziczenia mają charakter deklaracyjny, gdyż stwierdzają sukcesję generalną następującą z mocy prawa z chwilą jego otwarcia. Nie uchybia temu stanowisku przepis art. 1027 k.c., w myśl którego wskazane orzeczenie jest wyłącznym dowodem praw wynikających z dziedziczenia wobec osób trzecich nie roszcujących sobie praw do spadku z tytułu dziedziczenia. Nie budzi również wątpliwości, że zarówno kodeks cywilny jak i kodeks postępowania cywilnego posługują się pojęciem „spadkobierca” w różnym znaczeniu. Z jednej strony określa się nim osobę, która nabywa spadek z chwilą jego otwarcia (art. 925 k.c.), z drugiej wprowadza domniemanie ustawowe, że spadkobiercą (art. 1025 § 2 k.c.) jest osoba, która uzyskała stwierdzenie nabycia spadku albo poświadczenie dziedziczenia (zob. uzasadnienie uchwały SN z dnia 19 października

2017 r., III CZP 48/17). W tym zakresie podkreślić należy, że Sąd I instancji w niniejszej sprawie związany był ustaleniami poczynionymi przez sąd spadku, zarówno co do podstawy dziedziczenia, kręgu spadkobierców i ich udziałów. W świetle stosownych przepisów wyłączona została możliwość kwestionowania praw spadkobiercy w drodze zarzutu procesowego w innym postępowaniu. Dopóki zatem postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku nie zostanie zmienione bądź uchylone, w trybie przewidzianym w k.p.c., wiąże sąd orzekający w innej sprawie, a przeprowadzenie dowodów zmierzających do jego obalenia jest niedopuszczalne. Wprawdzie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku znalazły się odniesienia, że do majątku spadkowego mają odpowiednie zastosowanie przepisy o współwłasności w

częściach
ułamkowych (art.
199 k.c.) czego
konsekwencją było
ustalenie, że
spadkobiercom R.
W. (1) przysługiwało
niepodzielne prawo
własności do
majątku
spadkowego i do
zakończenia
postępowania o dział
spadku potrzebna
była zgoda
wszystkich
spadkobierców,
ponieważ aż do
działu spadku
mienie wchodzące
w skład majątku
spadkowego jest
mieniem cudzym
(str. 8 uzasadnienia
SO). Jednakże
uwadze Sądu I
instancji uszła
okoliczność, że
przepis art. 199
k.c. nie wyczerpuje
problematyki
rozporządzania
rzeczą wspólną oraz
czynności
przekraczających
zakres zwykłego
zarządu. Pominęto
mianowicie także
regulację art. 201
k.c. (a więc
reguł rządzących
czynnościami
zwykłego zarządu)
ale i treści
przepisu art. 209
k.c. Jak wskazuje
cywilistyka, ten
rodzaj czynności
mieści się w
pojęciu zarządu

rzeczą wspólną,
a zatem może
obejmować zarówno
czynności
procesowe, prawne,
jak i faktyczne.
Czynności te nie
dotyczą przy tym
tylko zwykłego
zarządu, ale mogą go
także przekraczać.
Pojęcie to obejmuje
działanie
nastawione na
ochronę wspólnego
dobra podejmowane
w obliczu
niebezpieczeństwa
zagrożającego rzeczy
wspólnej (zob. J.
Bocianowska [w:]
J. Ciszewski [red.],
Kodeks cywilny.
Komentarz, WKP
2019, Komentarz
do art. 209).
Perspektywa ta także
została pominięta
przez Sąd I instancji,
który nie wyjaśnił
w swej ocenie, czy
oskarżona A. W.
(1) zmierzała do
zachowania
wspólnego prawa
(w szczególności
poprzez wydatki na
pałac w B.), czy też
nie. Sąd I instancji
przedwcześnie także
przyjął, iż działanie
A. W. (1) stanowiło
przestępstwo
oszustwa, skoro
należycie nie
wyjaśnił
okoliczności
związanych ze spłatą
przez oskarżoną
długów spadkowych,

a przecież nie sposób sensownie w racjonalny sposób ocenić kwestii niekorzystnego rozporządzenia mieniem, gdy nie wiadomo o wzajemnej relacji aktywów (spadku) i pasywów (długów spadkowych). Sąd I instancji nie przeanalizował zatem, czy działania oskarżonej mogły być obliczone na celu utrzymanie masy spadkowej w niepogorszonym stanie, bez zwiększania pasywów w zakresie masy spadkowej, nie zaś (jak przyjęto w wyroku) – na osiągnięcie przez nią korzyści majątkowej, co nie bez racji podnosi w swojej skardze odwoławczej prokurator (str.5 in fine apelacji).

Poczynione dotychczas w sprawie ustalenia, co do przeznaczenia funduszy pobranych przez oskarżoną z konta zmarłego R. W. (1) powinny być dokładne, jak i kategoryczne i nie jest wystarczające jedynie wskazanie ogólnej kwoty wypłaconej przez oskarżoną z

rachunków bankowych R. W. (1) (łącznie 322.431,49 zł). Przedstawiony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stan faktyczny nie zawiera de facto jednoznacznych wskazań w omawianym przedmiocie (s. 1-3 uzasadnienia SO) i dopiero przy okazji oceny dowodów podniesiono, że „nie ulega wątpliwości”, iż oskarżona poniosła koszty pochówku syna, postawienia mu pomnika oraz regulowała wszelkie należności związane z bieżącym utrzymaniem pałacu w B. (wchodzących w skład spadku po R. W. (1)), w tym podatkowe i związane z pracami remontowymi. Podano także w tymże uzasadnieniu, że potwierdzają to dokumenty przedłożone przez oskarżoną (s. 4 uzasadnienia SO).

Rzecz jednak w tym, że skoro Sąd I instancji nie ustalił i nie wskazał jakie konkretnie wydatki – z jakim przeznaczeniem i w jakich datach – oskarżona A.

W. (1) poniosła z wypłaconych środków, słowem czy spożytkowała na powyższe cele całość, czy jedynie część wypłaconych środków, a podnosi tylko w uzasadnieniu (w odniesieniu do konkretnych wyliczeń) spłatę pożyczki zaciągniętej przez R. W. (1) wobec S. F. (105.000 zł jako równowartość 30.000 USD w czterech ratach: trzech w wysokości 30.000 zł i jednej w wysokości 15.000 zł, to nie sposób odmówić racji prokuratorowi i obrońcy, że wypłacone z rachunku bankowego pieniądze mogły być wydatkowane tylko na wskazywane przez skarżących cele.

Zasadnicza wadliwość i przedwczesność poczynionych w zaskarżonym wyroku ustaleń, w ocenie sądu ad quem, wynika również z tego, że Sąd I instancji nie nadał odpowiedniego znaczenia rozstrzygnięciu sądu

cywilnego o
stwierdzenia
nabycia spadku po
R. W. (1), mimo,
że postanowieniem z
dnia 26 maja 2017
r. Sąd Okręgowy -
na podstawie art. 22
§ 1 k.p.k. - zawiesił
postępowanie karne
do czasu
prawomocnego
zakończenia
postępowania w
sprawie I Ns 392/15
Sądu Rejonowego
w Koszalinie, o
stwierdzenie
nabycia spadku po
zmarłym R. W. (1).
W uzasadnieniu tego
postanowienia Sąd
Okręgowy wyraźnie
wskazał, że
postanowienie o
stwierdzeniu
nabycia spadku
jest orzeczeniem
kształtującym prawo
(art. 8 § 2 k.p.k.),
albowiem na nowo
kształtuje stosunki
właścicielskie w
zakresie majątku
spadkowego.
Zasadnie także
zauważył, że
prawomocne
postanowienie o
stwierdzeniu
nabycia spadku
rodzi domniemanie,
że osoba, która
uzyskała
stwierdzenie
nabycia spadku jest
spadkobiercą i może
dochodzić roszczeń z
tytułu dziedziczenia
spadku wobec osób

trzecich oraz rozporządzać prawami należącymi do spadku. To prawomocne rozstrzygnięcie sprawy o stwierdzenia nabycia spadku (postanowienie SO w Koszalinie z dnia 28 marca 2019 r., sygn. akt VII Ca 843/18), nie przełożyło się jednak na dokonanie właściwej oceny realiów sprawy przedmiotowej, także i w aspekcie wysokości mienia będącego przedmiotem niekorzystnego rozporządzenia na szkodę D. M. (1) (o czym szerzej poniżej). Wprawdzie w racjonalny sposób Sąd I instancji wskazywał wcześniej na potrzebę zawieszenia postępowania, jednakże pominął specyficzny charakter prawa karnego, które, co nie ulega wątpliwości, stanowi ultima – nie zaś prima – ratio stosunków społecznych. Prawo karne jest gwarantem przestrzegania norm przewidzianych w różnych dziedzinach prawa, które to

wyznaczają
powinność
zachowania
człowieka w
określonych
sytuacjach, tworząc
system nakazów
i zakazów. Prawo
karne udziela więc
wsparcia
określonych sferom
stosunków
społecznych
objętych daną
dziedziną prawa.
Chodzi jednak w
tym wypadku o
niewielki zakres
norm
sankcjonowanych,
tj. norm
nakazujących
zachowanie takie,
którego spełnieniem
jest zasadniczym
celem stanowienia
norm prawnych.
W tym kontekście
przyjąć należy, że
z istoty prawa
karnego wynika
jego subsydiarny
charakter związany
z cechą prawa
karnego jako ultima
ratio (zob. wyrok
SN z 07.05.2002
r., II KK 39/02,
LEX nr 53316; Z.
Ziemiński,
Problemy
podstawowe
prawoznawstwa,
Warszawa 1980, s.
159). Subsydiarność
prawa karnego
wyraża się w
rozpoznawanej
sprawie w tym,
że dopiero w

perspektywie kompleksowo ustalonych relacji cywilnoprawnych pomiędzy stronami będzie możliwe bezsporne ustalenie, czy oskarżonej rzeczywiście można przepisać przestępny zamiar oraz czy rzeczywiście doszło do przestępstwa oszustwa (art. 286 k.k.), czy też np. występku przywłaszczenia mienia z art. 284 k.k., skoro Sąd Okręgowy wskazuje też, że doszło do „przywłaszczenia mienia znacznej wartości” (s. 9 uzasadnienia SO), czy też w ogóle oskarżona powinna być ona uwolniona od odpowiedzialności karnej. Wprawdzie zdaniem Sądu Okręgowego A. W. (1) „działała z zamiarem powiększenia swojego majątku kosztem wnuczki” (s. 9 uzasadnienia SO), jednakże poza zakresem uwagi tegoż Sądu (pomijając już kwestię braku odniesienia SO do wyjaśnień oskarżonej, która wskazywała, że: „nie skrzywdziłam i nie

skrzywdzę wnuczki”, „byłam przekonana, że w pierwszej kolejności mam spłacić długi” „wnuczka jest zabezpieczona finansowo, ja płacę za pałac również dla jej dobra” – s. 8 protokołu rozprawy z 10.01.2020 r.) była i ta istotna okoliczność, czy A. W. (1) wypłacając pieniądze z rachunku bankowego postąpiła w taki sposób, że rzeczywiście pozbawiła (czy też nie pozbawiła) D. M. (1) możliwości, aby w przyszłości ten składnik (te środki pieniężne) nie mogły być (definitywnie nie stały się) przedmiotem postępowania o działu spadku (zob. wyrok SN z 24.11.1998 r., III KKN 154/97, Prok. i Pr. 1999, z. 5, poz. 5; wyrok SA w Lublinie z 11.09.2014 r., II AKa 189/14, LEX nr 1527092). Skoro Sąd I instancji nie wyjaśnił tej istotnej okoliczności, to jak już wyżej zaznaczono, z tego też powodu nie sposób na obecnym etapie postępowania odeprzeć argumentacji

obrońcy oskarżonej i prokuratora, że działanie A. W. (1) nie było ukierunkowane na osiągnięcie przez nią korzyści majątkowej, tylko utrzymanie masy spadkowej w nie pogorszonym stanie.

Wypada przypomnieć, że w poprzednim rozstrzygnięciu kasatoryjnym (II Aka 9/17) wskazano już, że rzetelne ustalenia faktyczne dotyczące spłaty przez A. W. (1) długów spadkowych, winny być dokonane w konfrontacji z odpowiednią dokumentacją.

Podniesiono tam również potrzebę rzetelnej analizy rozmiaru grożącej lub wyrządzonej szkody, którą należy przecież uwzględnić przy ocenie społecznej szkodliwości czynu zabronionego, niezależnie od tego, czy powstanie szkody należy do jego znamion. W ocenie sądu ad quem Sąd I instancji uchybił jednak treści art. 442 § 3 i art. 410 k.p.k., skoro przywołanym już wyżej

postanowieniem SO w Koszalinie z 28.03. 2019 r. (VII Ca 843/18), ustalono ostatecznie zasady dziedziczenia po zmarłym w dniu 13.11.2012 r. R. W. (1) i stwierdzono, że spadek po nim, na podstawie testamentu ustnego z dnia 11.11.2012 r. nabyły córka zmarłego - D. M. (1) (oskarżycielka posiłkowa) oraz matka zmarłego - A. W. (1) (oskarżona) w częściach równych. Zgodnie z art. 8 § 2 k.p.k. prawomocne rozstrzygnięcia kształtujące prawo lub stosunek prawny są wiążące dla sądu karnego. Jak już wskazano powyżej, postanowienie sądu o stwierdzeniu nabycia spadku ma wprawdzie charakter deklaratoryjny, ale wywołuje skutek ex tunc (wstecz) wskazując kto nabył spadek w chwili jego otwarcia, a więc w chwili śmierci R. W. (1). Sąd Apelacyjny aprobuje wyrażany w literaturze pogląd, że należy przyjmować jednak niepełną wartość przedmiotu wykonawczego w przypadku np. kradzieży

(przywłaszczenia, sprzeniewierzenia) rzeczy stanowiącej współwłasność w częściach ułamkowych, stąd wartość „przywłaszczonego” mienia stanowić będzie wartość udziałów pokrzywdzonych (zob. T. Tyburczy: Kradzież czy przywłaszczenie rzeczy ruchomej z majątku wspólnego (współwłasności). Nawet zatem przy jednoznacznym przypisaniu oskarżonej przestępnego zamiaru (co obecnie, z powodów wyżej opisanych, nie miało miejsca – rozstrzygnięcie przedwczesne) A. W. (1) mogła doprowadzić D. M. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie co najwyżej 161.215,75 zł (tj. 1/2 wypłaconej z rachunków bankowych R. W. (1) kwoty 322.431,49 zł). Oznacza to, co również uszło uwadze Sądu Okręgowego, że w przedmiotowej sprawie nie ma mowy o tym, by oskarżonej A. W. (1) można było

zasadnie przypisać
popelnienie
przestępstwa
stypizowanego w
art. 286 § 1
k.k. w stosunku
do mienia znacznej
wartości (art. 294
§ 1 k.k.), którym
jest przecież mienie,
którego wartość w
chwili popelnienia
czynu zabronionego
przekracza 200.000
zł (art. 115 §
5 k.k.). Na
gruncie procesowym
oznacza to, że
właściwym do
rozpoznania
niniejszej sprawy
(w toku ponownego
postępowania w
pierwszej instancji),
stał się sąd rejonowy
(w tym wypadku
– Sąd Rejonowy
w Koszalinie), gdyż
sąd okręgowy
rozpoznaje występki
z art. 286 § 1
k.k. wówczas, gdy
pozostaje on w
związku z art. 294 § 1
k.k. (art. 25 § 1 pkt 2
k.p.k.).

Sąd Apelacyjny
zwraca przy tym
uwagę, że nie jest
wykluczone, iż w
sprawie ponownie
będzie zachodziła
potrzeba rozważenia
zawieszenia
postępowania z
uwagi na treść art.
22 § 1 k.p.k., tj. do
czasu zakończenia
postępowania w

przedmiocie działu spadku, w którym to, zgodnie z art. 686 k.p.c. rozliczane są spłacone długi spadkowe.

Dodatkowo warto w tym względzie zauważyć, że pełnomocnik oskarżycieli posiłkowej przed sądem ad quem oświadczył, że gdyby tylko oskarżona wykazała dobrą wolę i doszło do porozumienia między stronami w kwestii podziału spadku, to wówczas wycofałaby niezwłocznie wniesiony akt oskarżenia (protokół rozprawy odwoławczej z dnia 16.07.2020 r.).

Zatem biorąc powyższe pod uwagę, ze względu na nierzetelny przewód sądowy, zaszła konieczność przeprowadzenia na nowo tegoż przewodu w całości, celem należytego wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla podjęcia sprawiedliwego końcowego rozstrzygnięcia i uniknięcia fragmentarycznej i wadliwej ocenę

<p>dowodów dotyczących zagadnień decydujących o ewentualnej odpowiedzialności karnej oskarżonej A. W. (1). Konieczne było zatem uchylene wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania (art. 437 § 2 k.p.k.).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Apelacja Prokuratora Okręgowego w Koszalinie – „o uchylene powyższego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania”.</p> <p>Apelacja obrońcy oskarżonej A. W. (1): 1) - o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu; ewentualnie 2) - o uchylene zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania wobec oskarżonej na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. z uwagi na znikomą społeczną</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>szkodliwość czynu, albo – 3) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania – zasadny był zasadny był tylko ten ostatni wniosek.</p>			
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z przyczyn wskazanych w niniejszych rozważaniach, zasadne były te wnioski wniesionych apelacji, które zmierzały do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Z kolei wniosek skargi obrońcy - o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej A. W. (1) (vide stanowisko prokuratora na rozprawie odwoławczej), względnie wniosek o zastosowanie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. - były zdecydowanie przedwczesne.</p>			

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	art. 440 k.p.k. – art. 410 i art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Zastosowanie przepisu art. 440 k.p.k. przez sąd ad quem wynika z braku respektowania przez Sąd I instancji regulacji art. 410 k.p.k. i art. 442 § 3 k.p.k., tudzież braku podniesienia tych uchybień w środkach odwoławczych.		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	

Zwiężle o powodach utrzymania w mocy			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiężle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
Zatem biorąc powyższe pod uwagę, ze względu			

na nierzetelny przewód sądowy, zaszła konieczność przeprowadzenia na nowo tego przewodu w całości celem należytego wyjaśnienia okoliczności istotnych dla podjęcia sprawiedliwego końcowego rozstrzygnięcia i uniknięcia fragmentarycznej i wadliwej oceny dowodów, dotyczących zagadnień decydujących o odpowiedzialności karnej oskarżonej A. W. (1). Konieczne było zatem uchylene wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania (art. 437 § 2 k.p.k.). Jak podkreśla się w piśmiennictwie i judykaturze ponowne przeprowadzenie przewodu sądowego w całości z przyczyn dowodowych dotyczy sytuacji, gdy sąd pierwszej instancji nieprawidłowo przeprowadził dowody lub ocenił dowody, albo gdy sąd pierwszej instancji w ogóle nie ujawni żadnych dowodów, choć

oprze na nich wyrok (zob. D. Świecki, Komentarz, WKP 2018, teza 45 do art. 539a k.p.k., J. Matras: Kodeks postępowania karnego.

Komentarz, WKP 2018, teza 9 do art. 437 k.p.k.; A. Bojańczyk, T. Razowski;

Krytycznie o próbie ograniczenia orzekania

kasatoryjnego w procesie karnym - uwagi na tle art. 437 § 2 k.p.k., Państwo i Prawo 2017, nr 10, s. 83.). Stanowisko to znajduje

odzwierciedlenie w orzeczeniach Sądu Najwyższego (por. wyroki: z 15.03.2018 r., II KS 4/18, z 09.10.2018 r., III KS 20/18; z 20.12.2018 r., IV KS 29/19). Konieczność przeprowadzenia wszystkich

dowodów na rozprawie przed sądem pierwszej instancji będzie również zachodziła, gdy nieprawidłowe przeprowadzenie większości dowodów w sądzie pierwszej instancji spowoduje niemożność poddania ocenie tych prawidłowo przeprowadzonych.

Innymi słowy, postępowanie przed

sądem pierwszej instancji powinno też zostać przeprowadzone ponownie, jeżeli w kontekście wszystkich okoliczności istotnych dla prawidłowego rozstrzygnięcia w kwestii odpowiedzialności karnej, z obiektywnego punktu widzenia nie prowadziło ono do możliwości poczynienia trafnych, prawdziwych ustaleń.

Nadto „uzupełnienie” powodów uchylenia wyroku Sądu Okręgowego stanowi przepis art. 440 k.p.k., który w szczególnym układzie procesowym jaki wytworzył się w przedmiotowej sprawie (subsidiarny akt oskarżenia wniesiony został w dniu 26 lutego 2016 r. (k. 2), stał się *lex specialis* w stosunku do treści art. 437 § 2 k.p.k. Należy przypomnieć, że przepis art. 440 k.p.k. określa obowiązek kontroli zaskarżonego orzeczenia poza

granicami
zaskarżenia i
zarzutami, a
zastosowanie go
powoduje zmianę
zaskarżonego
orzeczenia na
korzyść oskarżonego
lub jego uchylene.
Orzekanie w formule
zmiany ma wymiar
jednokierunkowy,
wyłącznie na
korzyść, zaś
uchylenie orzeczenia
nie przesądza
samoistnie o
pogorszeniu sytuacji
oskarżonego; jeżeli
natomiast
orzeczenie nie było
w ogóle zaskarżone
na niekorzyść (tak,
jak to ma miejsce w
sprawie
przedmiotowej), to
na skutek uchylene,
na podstawie
przepisu art. 440,
nie może już w
toku ponownego
postępowania dojść
do pogorszenia
sytuacji oskarżonego
w jakimkolwiek
elemencie. Jak
wskazuje się w
doktrynie, do
przepisów
procesowych od
15.04.2016 r. w
treści art. 440
znalazło się wprost
nawiązanie do art.
437 § 2 zdanie
drugie, a to oznacza
ograniczenie
możliwości
wykorzystania tego
przepisu do

uchylenia
zaskarżonego
orzeczenia. Z kolei
od 1.07.2015 r.
(nowelizacją z
27.09.2013 r.)
przepis art. 437
§ 2 pozwala na
uchylenie orzeczenia
i przekazanie sprawy
do ponownego
rozpoznania tylko w
trzech wypadkach:
stwierdzenia
zaistnienia przyczyn
określonych w art.
439 § 1, naruszenia
reguł ne peius z art.
455 oraz sytuacji, w
której konieczne jest
przeprowadzenie na
nowo przewodu w
całości. Nie odnosi
się on w swojej treści
do art. 440, z czego
można wyprowadzić
wniosek, że przepis
art. 440 miał
charakter lex
specialis i stanowił
dodatkową – poza
art. 437 § 2 –
przesłankę
uchylenia
zaskarżonego
wyroku. Przepis art.
437 § 2 k.p.k.
nie został zmieniony
w nowelizacji z
11.03.2016 r.
zmieniającej Kodeks
postępowania
karnego od
15.04.2016 r.
Przedstawione
powyżej względy
oznaczają, że z uwagi
na treść uchwały SN
[7 sędziów] z dnia 29
listopada 2016 r., I

KZP 10/16 (OSNKW 2016, z. 12, poz. 79), że nowy przepis art. 440 musi być stosowany w trzech układach.

Pierwszy to akty oskarżenia wniesione do dnia 30.06.2015 r., gdzie stosownie do treści art. 36 pkt 2 nowelizacji z 27.09.2013 r. przepis art. 437 § 2 został „zamrożony” w tym brzmieniu, jakie miał do 30.06.2015 r. aż do wydania prawomocnego wyroku (także po uchyleniu wyroku sądu odwoławczego i przekazania temu sądowi – art. 37 nowelizacji z 27.09.2013 r.). Jeżeli proces ten toczy się dalej po 14.04.2016 r. i zachodzi konieczność stosowania nowego brzmienia art. 440 (zgodnie z w/ w uchwałą SN z 29.11.2016 r., I KZP 10/16), to nowe brzmienie art. 440 odsyła do art. 437 § 2 zdanie drugie. Zdanie drugie art. 437 § 2 przepis ten miał tylko w wersji od 1.07.2015 r., a zatem to treść art. 437 § 2 w brzmieniu od 1.07.2015 r. określa

zakres możliwego uchylenia wyroku. Drugi układ to akty oskarżenia wniesione po 30.06.2015 r., a przed 15.04.2016 r. Zgodnie z treścią art. 25 ust. 1 nowelizacji z 11.03.2016 r. postępowanie w tych sprawach toczy się według przepisów dotychczasowych do prawomocnego zakończenia postępowania, a to oznacza, że przepis art. 440 k.p.k. jest stosowany w poprzednim brzmieniu, w którym nie nawiązywał do treści art. 437 § 2 k.p.k.. Jeżeli zatem sąd odwoławczy uzna, że przepis art. 440 stanowi „uzupełnienie” powodów uchylenia wyroku, a zatem jest *lex specialis* w stosunku do art. 437 § 2 (w brzmieniu od 1.07.2015 r.), to nie musi baczyc na ograniczenie z art. 437 § 2 zdanie drugie - art. 25 ust. 1 nowelizacji z 11.03.2016 r. (J. Matras: Kodeks postępowania karnego. Komentarz do art. 440 K.p.k., WKP, 2018). Jak już wyżej zaznaczono subsydiarny akt oskarżenia w niniejszej sprawie

<p>wniesiono w dniu 26.02.2016 r. (druga procedura – drugi z ww. układ procesowy).</p> <p>Mając te uwagi na względzie Sąd Apelacyjny doszedł do wniosku, iż wystąpiły warunki z art. 437 § 2 k.p.k. dające możliwość wydania wyroku kasatoryjnego i przekazania sprawy, do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji - Sądowi Rejonowemu w Koszalinie.</p>			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

W toku ponownego rozpoznania sprawy Sąd I instancji, uwzględniając przytoczone powyżej wskazania, przeprowadzi zgodnie z przepisami przewód sądowy pozwalający na prawidłowe rozstrzygnięcie kwestii ewentualnej odpowiedzialności karnej oskarżonej A. W. (1). Ważne jest natomiast, by po ponownym prawidłowym przeprowadzeniu postępowania dowodowego, Sąd ten, przystępując do narady nad orzeczeniem winien mieć „w polu widzenia” wszystkie istotne dla tego rozstrzygnięcia dowody oraz wynikające z nich okoliczności faktyczne oraz pamiętać, że warunkiem zaakceptowania oceny dowodów, jako mieszczącej się w granicach swobody zagwarantowanej art. 7 k.p.k. jest to, aby przekonanie co do ich wiarygodności było oparte na wszystkich przeprowadzonych dowodach, we

wzajemnym ich powiązaniu (z wyłączeniem tych, które ex post okazały się nieistotne dla rozstrzygnięcia), ocenionych w sposób zgodny z regułami procedowania, logiką oraz doświadczeniem życiowym. Jednakże ów obowiązek nie może zostać prawidłowo zrealizowany wówczas, gdy każda z okoliczności, wynikających z przeprowadzonego przewodu sądowego, widziana jest osobno, niejako w sposób wyizolowany i w zupełnym oderwaniu od wszystkich pozostałych okoliczności, a takie przecież spojrzenie na sprawę A. W. (1) przedstawione zostało w przedmiotowym postępowaniu, zakończonym przedwczesnym orzeczeniem skazującym. Jest też oczywiste, że separacja poszczególnych dowodów oraz wynikających z nich faktów, ignorowanie ich wzajemnego powiązania i zależności dowodów zarówno osobowych,

jak i rzeczowych, powoduje iż będące przedmiotem osądu zdarzenie przestaje być spójnym ciągiem następujących po sobie i wzajemnie powiązanych elementów faktycznych. Zalecenia dotyczące dalszego postępowania, pomimo konieczności przeprowadzenia przewodu sądowego w całości, nie eliminują możliwości skorzystania przez Sąd I instancji z treści art. 442 § 2 k.p.k., co do dowodów, które nie miały wpływu na uchylene wyroku.

By wydać sprawiedliwe rozstrzygnięcie należy dążyć do wyjaśnienia wszelkich niejasności występujących w materiale dowodowym oraz wykorzystać zarówno niniejsze uwagi, jak i te zawarte we wniesionych apelacjach, z jednoczesnym uwzględnieniem bogatego dorobku doktryny i orzecznictwa.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Apelacyjny, orzekł jak w wyroku.		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Uchylenie wydanego wyroku sprawia, iż o kosztach procesu będzie rozstrzygał Sąd pierwszej instancji w orzeczeniu kończącym postępowanie.	
7. PODPIS		
SSA Janusz Jaromin SSA Maciej Żelazowski SSA Stanisław Stankiewicz		

1.11. Granice zaskarżenia	
----------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej A. W. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok Sądu I instancji		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	2	

Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Rejonowy w Koszalinie		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok Sądu I instancji		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana